По горах ходила,

Дитятко носила,

Дитятко — ягідку дрібную,

І цвітки збирала,

І в пучки в'язала,

І клала му в ручку малую.

"Цить, ах цить, дитятко!

Поверне наш татко,

Поверне; говорять, мир буде,

Принесе дитині

Калачик в гостині

І мамку притисне до груди".

Ходила і ходить;

Нім день ся розплодить,

Садить в полонину високо,

І бистрі соколи

Спускає на доли

По шляхах рекрутка широко.

І тулить дитину,

Голодну пташину,

Бо тоска, журиця корм спила;

І плаче-ридає,

Себе проклинає,

Що бідну на світ сей родила.

"Цить, ах цить, голубко!

Поверне наш любко,

Принесе калачик дитині".

З зараня до ночі

Леліє і очі

Внуряє по шляхах в долині.

Замріло на пути,

Вертають рекрути,

Заблисли рекрутки соколи.

Б'є в груди серденько,

Палає личенько,

Головка ся крутить в роздоли.

"Дитятко, дитятко!

Вертає наш татко!

Вертає нам сонце до хати!

Обмиймо росою

Личенька свіжою,

Щоб сталисьмилійші для тати!"

І личка обмила,

І цвітку заділа

В головку обоїх русую,

І скоро помчала

Настрічу, і стала

При путі на скалу стромую,

І взнесла високо

Дитя, і глибоко

Востхнула, бо в серцю щось тисне:

"Ах сину, мій сину,

Споглянь на долину

І в ручки на татка заплесни!"

Надходять рекрути.

"Гей, братця! Чи чути,

Где друг мій? Чи, може, він з вами?"

"Жено, бог з тобою!

Твій друг упав в бою

Ай там, під Маджснти мурами".

Невіста здрожала,

Поблідла, взридала,

Притисла до серця дитину,

І в небо соколи

Вознесла поволі,

І верглась з ягідков в глибину.